

младъ, пѣргавъ, пѣкъ и ученъ момѣкъ е. Дайте, другари, да пиемъ за здравето на войводата!

— Да живѣе Ботевъ, ураа...! всички въ единъ гласъ викнаха.

— Прѣди нѣколко деня се виждахъ съ него въ Браила, каза Димчо, той ще бжде много по-добъръ отъ всѣки другъ.

Стою викна та запѣ:

«Янкина буля думаше,

«Я излѣзъ, Янке, я излѣзъ

«Да видишъ, Янке, да видишъ,

«Кѣкъвъ войвода минава

«Съ триста отборъ сокола;

«Минава пѣкъ не заминава,

«Срѣдъ село байракъ побива.»

Другаритѣ гесело почнаха да се провикватъ. Като подигнахъ да пия за здравето на войводата, казахъ: «Другари, наший войвода Христо Ботевъ билъ родомъ отъ прочутото село Алтънъ — Калоферъ, родното мѣсто и на нашия другаръ Димча. Той е отъ сѣрдцето на нашето мило отечество, за което сме рѣшили да сложимъ коститѣ си. Той е истински синъ на България. Сега, въ най-критическитѣ за насъ минути, днесъ, когато останахме безъ вождъ, благодарение на ония хайдути, Всевишний ни го изпраща. Тѣкмо тогава, когато огънятъ гори и опустошава безъ милость нашата родина — нашето отечество, тоя български синъ се явява смѣлъ и неустрашимъ, зарѣзва всичко, мило и драго, жена и дѣца, подава ржка на насъ, на борцитѣ за свободата на милата ни таткавина дѣто сега гори огънь и пламѣкъ и не се чува друго освѣнъ бученето на топа и пушката, писъкътъ на дѣцата и ревътъ на майкитѣ. Прочсе молѣте Бога да даде сила и здраве на безстрашния ни войвода за да може съ успѣхъ да завърши светото ни прѣдприятие. Богъ да е съ насъ. Да живѣе България, да живѣе Ботевъ, ураа...!»